

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Mgr. P.M.**, zast. Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, proti žalovanému: **Ing. arch. Milan Teigiser, autorizovaný inspektor**, bytem Praha 4, Ke Krči 18/999, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: MARKING spol. s r.o., se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1685/19, v řízení o žalobě proti certifikátu č.j. 710923 vydanému žalovaným dne 9.12.2009

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč zaplacený za řízení o žalobě. Soudní poplatek v uvedené výši bude žalobci vrácen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Hynka Peroutky.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 9.12.2009 vydal žalovaný jako autorizovaný inspektor pod č.j. 710923 certifikát podle § 117 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a § 10 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, jímž stvrdil, že stavba „Bytový dům rezidence SWISSHOUSE“ na pozemcích parc. č. 1677 a 1678 v k. ú. Podolí při ulici Jeremenkova, Praha 4, s dalším pozemkem dotčeným stavbou pro realizaci vjezdu, přeložky sloupu veřejného osvětlení provizorního chodníku v době realizace stavby a umístěním zařízení staveniště na pozemku parc. č. 2046/1 v k. ú. Podolí, může být podle ověřené dokumentace a připojených dokladů po právu provedena.

Žalobce napadl předmětný certifikát žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 29.4.2010, č.j. 9 A 30/2010 - 60 postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) odmítl. Dospěl totiž k závěru, že autorizovaný inspektor není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jím vydaný certifikát není rozhodnutím správního orgánu vydaným v oblasti veřejné správy. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce toto usnesení u Městského soudu v Praze zrušil rozsudkem ze dne 11.11.2010, č.j. 1 As 72/2010 - 110 a věc mu vrátil k dalšímu

řízení, neboť shledal, že autorizovaný inspektor vykonává při vydávání certifikátu činnost v oblasti veřejné správy a že okamžikem oznámení certifikátu stavebnímu úřadu se certifikát stává správním aktem zakládajícím veřejná subjektivní práva.

Městský soud v Praze tedy pokračoval v řízení a usnesením ze dne 31.3.2011, č.j. 9 A 30/2010 - 130 žalobu opět odmítl a současně věc postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj. V odůvodnění především uvedl, že na autorizovaného inspektora je nutno v souladu s § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nahlížet jako na správní orgán a na certifikát jím vydaný jako na rozhodnutí správního orgánu v I. stupni ve smyslu § 67 správního řádu. Podle § 81 odst. 1 správního řádu může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. V případě certifikátu autorizovaného inspektora stavební zákon, správní řád ani jiný právní předpis nestanoví jinak, tj. jedná se o rozhodnutí, proti němuž je přípustné odvolání. Možnost podat proti certifikátu přímo žalobu ve správním soudnictví Městský soud v Praze vyloučil s odkazem na zásadu dvojinstančnosti správního řízení a zásadu subsidiarity soudní ochrany. Dále se zabýval tím, který orgán je oprávněn rozhodovat o odvolání proti certifikátu vydaném autorizovaným inspektorem a v souladu s § 89 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 178 odst. 1 téhož zákona a § 12 odst. 1 písm. f) stavebního zákona dospěl k závěru, že tímto orgánem je Ministerstvo pro místní rozvoj jako orgán vykonávající dozor nad činnostmi autorizovaných inspektorů. Na základě těchto úvah Městský soud v Praze žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřipustnou, jelikož žalobce nevyčerpal řádný opravný prostředek v řízení před správním orgánem. Jelikož se žalobce řídil nesprávným poučením správního orgánu, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud postoupil věc Ministerstvu pro místní rozvoj v souladu s § 46 odst. 5 s. ř. s. s tam uvedenými důsledky pro včasnost opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce, žalovaného a osoby zúčastněné na řízení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2011, č.j. 9 A 30/2010 - 130 zrušil rozsudkem ze dne 24.8.2011, č.j. 1 As 92/2011 - 182 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zrušovacím rozsudku konstatoval, že certifikát autorizovaného inspektora oznámený stavebnímu úřadu dle ustanovení § 117 odst. 1 stavebního zákona představuje výsledek činnosti správního orgánu, který má veřejnoprávní charakter a představuje správní akt přezkoumatelný ve správním soudnictví. Přitom nelze dospět k jinému závěru, než že spadá do definičního vymezení obsaženého v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy pod legislativní zkratku „rozhodnutí“ zde zakotvenou, neboť se nepochybně jedná o úkon, jímž se – samozřejmě po oznámení stavebnímu úřadu - zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že certifikát vystavený autorizovaným inspektorem není přezkoumatelný v odvolacím řízení podle správního řádu. Žaloba podaná žalobcem proti předmětnému certifikátu žalovaného byla tedy přípustná, jelikož před jejím podáním nebylo možno podat odvolání podle správního řádu. Městský soud v Praze se tak dopustil nezákonnosti, když podanou žalobu odmítl jako nepřipustnou právě z důvodu, že žalobce proti němu nepodal odvolání.

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů usnesením ze dne 6.9.2012 č.j. Konf 25/2012-9 rozhodl o návrhu Ministerstva pro místní rozvoj na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a Městským soudem v Praze, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 227/2010 ve věci žaloby proti certifikátu (tétož) autorizovaného inspektora ze dne 8.3.2010, č.j. 711005 tak, že žádná ze stran kompetenčního sporu není příslušná vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti certifikátu autorizovaného inspektora ze dne 8.3.2010,

č.j. 711005. Zvláštní senát se neztotožnil se závěrem zastávaným v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, že autorizovaný inspektor by měl být považován za správní orgán a jím vydaný certifikát za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž není přípustné odvolání, a které tak lze přímo přezkoumat ve správním soudnictví. Zvláštní senát po posouzení relevantní právní úpravy uzavřel, že *autorizovaný inspektor není správním orgánem a jím vydaný certifikát není rozhodnutím správního orgánu (§ 67 spr. ř., § 65 s. ř. s.), ale plněním ze soukromoprávní smlouvy*. Protože certifikát autorizovaného inspektora není rozhodnutím, není navrhovatel (Ministerstvo pro místní rozvoj) příslušný rozhodnout o odvolání proti němu a *současně není ani soud ve správním soudnictví příslušný rozhodnout o žalobě dle § 65 s.ř.s.* Žádná ze stran kompetenčního sporu tak není příslušná vydat rozhodnutí. Z tohoto důvodu ponechal zvláštní senát odmítavé usnesení Městského soudu v Praze v platnosti, neboť *odmítnutí žaloby se stalo po právu (pravomoc správního soudu tu skutečně dána není)*. Zrušil ale tu část soudního výroku, jíž Městský soud v Praze věc postoupil navrhovateli (§ 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech), protože ani správní orgán takovou pravomoc nemá. Městský soud v Praze na tomto místě pro stručnost odkazuje na odůvodnění tohoto rozhodnutí zvláštního senátu (dostupné na www.nssoud.cz).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je § 5 odst. 5 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž tento spor vznikl, jakož i pro všechny orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a soudy. Shora citovaným rozhodnutím zvláštního senátu byly zcela nepochybně překonány závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve zrušovacích rozsudcích ze dne 11. 11. 2010, čj. 1 As 72/2010 – 110 a ze dne 24.8.2011, čj. 1 As 92/2011 – 182, vydaných v této věci. Městský soud v Praze, jsa vázán shora citovaným rozhodnutím zvláštního senátu, proto v dalším řízení (opětovně) dospěl k témuž závěru, jaký vyslovil již v původním usnesení ze dne 29. 4. 2010, čj. 9 A 30/2010 – 60, a sice že ve věci není dána pravomoc správních soudů, neboť žaloba směřuje proti úkonu, který není rozhodnutím správního orgánu vydaným v oblasti veřejné správy. Žaloba je tudíž neprojednatelná pro neodstranitelný nedostatek jedné z podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat. Městský soud v Praze z tohoto důvodu žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. odmítl.

Výrok o vrácení soudního poplatku žalobci je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1.9.2011, podle kterého platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

O náhradě nákladů účastníků řízení Městský soud v Praze rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Osoba zúčastněná má na řízení podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v posledním výroku tohoto usnesení rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.